

Bijna... Met gespreide vleugels...

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Syna Boeijen

ISBN: 978-90-484-2310-1
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Syna Boeijen

Bijna...

Met gespreide vleugels...

Bijna.. Met gespreide vleugels...

In mijn eerste boek *Ooit zal ik mijn vleugels spreiden* heb ik geschreven over hoe ik me door de opnames in psychiatrische ziekenhuizen heen vocht.

In dit boek kun je leven hoe het verder met me gegaan is.

Ik heb dit boek geschreven op persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen. Het is niet bedoeld om mensen te kwetsen. Sommige gebeurtenissen heb ik weggelaten in verband met privacy redenen.

De meeste gedichten heb ik zelf geschreven. En er staan ook stukken songtekst in van liedjes.

Ik hoop mensen met mijn boek te kunnen inspireren. En daar bedoel ik niet de inspiratie voor de negatieve stukken in mijn boek. Maar voor het positieve. Het is niet de bedoeling om van mijn slechte dingen die ik heb gedaan en de negativiteit waar ik soms over schrijf dat mensen daar iets uit halen. Dat is zeker *niet* de bedoeling van dit boek. Ik wil mensen inspireren dat je geluk uit kleine dingen moet halen, dat een mooi moment in de kleinste bloem kan zitten.

En dat je natuurlijk met de juiste dosis humor en positiviteit weer uit het diepste dal kan komen.

“Alles is mogelijk en niets is onmogelijk.”

Want sinds ik de vrouw in mezelf heb ontdekt, ben ik veel meer in balans.

“Leer jezelf kennen en sta voor dingen open.”

*Als ik doodga, treur maar niet
Het is slechts mijn lichaam dat ik achterliet
Ik ben niet echt dood moet je weten
Ik ben pas dood als je me bent vergeten
En als ik doodga
Huil maar niet
Ik ben niet echt dood moet je weten
Het is het verlangen dat ik achterliet
Dood ben ik pas
Als jij dat bent vergeten...*

Bram Vermeulen – Testament.

Dwangmatig.
Achterdochtig.
Eetproblemen.
Post-traumatische-stress-stoornis van extreme vorm.
Kenmerken van borderline.
Spanning en sensatie zoeker.
Moeilijk grenzen kunnen aangeven.
Flink op zoek naar mezelf.
Flink in de knoop met mezelf.
Geïnteresseerd in het spirituele.
Sociaal en zorgzaam.
Impulsief.
In “alles of niets” denken.
Alles doen om rust te vinden.
Dierenliefhebber.
Stevige roker.
Meervoudige persoonlijkheidsstoornis.
Stemmingswisselingen.
Hallucinaties en stemmen horen.
Sterk afhankelijk van anderen zijn maar toch goed alleen kunnen zijn.
Koopverslaafd.
Haat en liefde verhoudingen.
Kenmerken van manisch depressiviteit.
Strijdlustig.
Aan veel dingen lak hebben.
Rustig en druk tegelijk kunnen zijn.
Goedgelovig.
Vlucht- en wegloopgedrag.
Hoge pijngrens.
Onvoorspelbaar.
Verslaafd aan “mezelf pijn doen.”
Onzichtbaar willen zijn, maar toch opvallen.

Bang, boos, bedroefd, blij, beschaamd.
Creatief.

Dit stuk heeft Mariëtte over mij geschreven. Zij was mijn persoonlijk begeleider in de kliniek.

Ik heb Syna leren kennen toen zij papieren kwam halen voor haar therapieprogramma. Het enige wat mij was gezegd was dat er een meisje zou komen. Zij zou erg boos zijn omdat haar RM verlengd zou worden.

Er werd aan de deur geklopt en er stond een briesend, boos mager meisje voor mijn neus. Alle scheldwoorden passeerden de revue. Het papier aan haar gegeven wat zij uit mijn handen griste en al scheldend vertrok ze weer. Oké dat was dus Syna.

Na een paar maanden werd Syna opgenomen. 39 kilo en wist van voor niet meer dat ze van achter leefde. Het doel van opname: het veilig houden, instellen op medicatie en sondevoeding. Tijdens deze periode veranderde Syna van een boos opstandig meisje in een jong volwassen vrouw die haar gedachtes voor zichzelf hield. Stukje bij beetje liet zij meer van zichzelf zien.

Na weer een tijdje kwam er het vertrouwen en durfde ze meer te vertellen. Dat was veel, volgens haar zelf echter bijna niets. Waar ik van slag was na een verhaal, haalde zij haar schouders op. Was er nog meer? Dit vertelde zij echter niet. Het enige wat zij wilde was met ontslag. Dit gebeurde. Er kwam toen een periode van opnames en weer met ontslag gaan. Syna wilde niet geholpen worden, dat kon zij zelf wel en had ons niet nodig.

Praten deed ze alleen nog met haar psychiater en met mij. Thuis met haar beste vriendin. De laatste opname was een eyeopener. Na twee maanden stelde ze zich meer open voor behandeling. EINDELJK! Wat nu? Samen met de psychiater kijken naar mogelijkheden. Welke therapie? Welke behandeling? Mag ze met mij blijven praten? Dat hangt allemaal nog maar ik weet 1 ding zeker. Het begin is er. Het besef van ziek zijn is een eindeloos lange weg geweest. Nu nog de acceptatie en daarna vechten naar een betere toekomst! Syna heeft laten zien dat zij dit kan, ze is sterk genoeg! Wij zullen haar hiermee helpen, ondersteunen en hopelijk daarna loslaten! Als iemand het verdiend is zij het

wel, laten we hopen dat er over tien jaar een boek komt met de goede afloop, daar ga ik wel vanuit.

Mariëtte.

Dit stuk heeft Joost over mij geschreven, hij was een leerling op de kliniek waar ik het goed mee kon vinden.

Vroeg in volwassenheid, laat in adolescentie, leerde ik Syna kennen op de afdeling waar ik een jaar zou gaan werken als leerling. Het beloop op deze afdeling was vrij snel, daarmee bedoel ik dat cliënten vrij snel weer terug met ontslag gaan. Er waren een paar uitzonderingen, waarvan Syna er één was. Wat mij erg aangreep is de hoeveelheid ellende die Syna heeft moeten doorstaan, en vooral het feit dat ze er nog was. Meteen was ik me ervan bewust dat deze jonge vrouw met blond geverfd haar, bijzonder wat strijdkracht in haar had.

De voorgeschiedenis van Syna heb ik in de eerste weken gelezen en gehoord. In ons computersysteem werd ik niet veel wijzer. Het was dus met name de gesprekken die ik met Syna zelf had, waar ik Syna begon te leren kennen. In deze periode is Syna veel opgenomen en weer met ontslag gegaan. Vol goede moed de deur uit: dit keer zou het echt goed gaan. Enkele dagen erna, kwam ze weer terug. Lijkbleek, boos, mager, moe, op. Zo ging dit een aantal weken lang, met vallen en opstaan.

Maar is dat niet zo, met alles? Vallen en opstaan is toch de methode om allerlei dingen te leren? Iedereen die het hier niet mee eens is, mag mij iemand aanwijzen die zo, zonder zijwieltjes, heeft leren fietsen.

En ik hoop, ook al ken ik Syna niet zo goed als haar behandelaar of haar PBer, dat Syna die kracht die ze heeft, gebruikt voor het beste. Maar eigenlijk, eigenlijk twijfel ik hier niet eens aan. Nee, Syna, jij komt er wel. Met vallen en opstaan, want zo gaat dat.

Ik ben trots op je.

Joost.

26 november 2010

Sinds gisteren zit ik weer in de kliniek. En de strijd is losgebarsten in mijn hoofd. Sinds vier dagen eet ik niet meer. Mijn gewicht is nu zesenzeventig en een halve kilo. Ik ben vanochtend naar de diëtiste geweest. Ze zei dat ik als ik vijfenveertig kilo weeg, dat ik dan aan de sondevoeding moet. Maar ik weet zo mijn trucjes en ga echt niet meer met een sondevoeding slangetje in mijn neus lopen.

Ik zal en moet afvallen tot de achtendertig kilo. Al voel ik me nu lichamelijk best wel slecht. Ik heb continue hartkloppingen en mijn haar valt wat uit. Ook als ik te snel opsta word het zwart voor mijn ogen. "Help me nou eens!" schreeuwt mijn lijf. Maar mijn warrige verstand schreeuwt dat ik dik ben.

Wat moet ik toch doen? En wat wil ik nou bereiken met deze hongerstaking? Aandacht misschien. Of juist een stukje respect, omdat ik iets kan. Ik kan afvallen! En daar draait nu heel mijn leven om. De strijd is losgebarsten in mijn hoofd.

En ik zal vechten voor mijn prachtige doel van achtendertig kilo. Met of zonder slangetje in mijn neus. Zodra ik mijn vrijheden krijg worden de laxepillen ingeslagen. Ik walg enorm van mijn vette lijf. Overal zie ik vetjes en kwabjes die er niet horen te zitten. Ik wil ribben en heupbotjes zien. Ik wil dat mijn lichaam pijn doet als ik ga slapen. Ik wil resultaat voor mijn werk!

28 november 2010

Ik voel me zwaar depressief. En heb ook nog steeds niets gegeten. Wat voor zin heeft het leven nog voor mij? Ik ben te moe om te vechten. Ik ben het allemaal gewoon beu. Ik ben vandaag van twaalf uur tot vijf uur thuis geweest. Maar er was een hoop visite, dus heb de meeste tijd hopeloos op me kamer doorgebracht. Drijf ik mezelf tot waanzin? Ik vraag me af waar me hoofd mee bezig is. Ik kan het allemaal niet meer ordenen. De geluiden om me heen lijken tien keer zo hard binnen te komen. En ik heb geen energie meer om mezelf vanavond te douchen. Achtendertig kilo duurt nog zo lang. De begeleiding heeft me vanavond niets eens aan tafel gevraagd. Het is dus al vanzelfsprekend dat ik niet meer bij de maaltijden zit, en dat ik niet meer eet.

29 november 2010

Gisterenavond had ik zes laxeerpillen ingenomen. Die had ik zaterdag bij de drogist gehaald toen ik thuis was. Nou ik heb het geweten hoor. Ik heb heel de ochtend op de wc doorgebracht. Ik heb ook nog steeds niets gegeten. En ik ben ook niet van plan ooit nog te gaan eten. Ik verloor vanochtend enkel een hoop vocht en slijm. De rest van de groep is nu met de middagmaaltijd bezig. En ik zit op mijn kamer te schrijven. Ik belde net mama op en kreeg haar huilend aan de telefoon. Ze vertelde me dat ze bang is om me kwijt te raken. Ik voel me zo stom dat ik de mensen om me heen verdriet doe. Om half elf had ik nog een gesprek met mijn psychiater. En hij zei dat als ik mijn medicijnen bleef weigeren, ze aan het einde van de week met injecties gaan starten. Een hij schreef me antidepressiva voor. Ik zie het allemaal somber in en zie geen uitweg. Ik wou dat iemand mij kon helpen en me kon vertellen dat het allemaal wel goed komt met me. Ik hoor dat de groep klaar is met eten dus ik ga een sigaretje roken.

1 december 2010

De dag waarop ik de controle verloor.

Vanochtend werd ik min of meer me bed uit getrokken en ik moest direct op de weegschaal gaan staan. Vierenveertig kilo.

Mariëtte, mijn persoonlijk begeleidster was speciaal voor mij naar de kliniek gekomen. Wat ik heel lief van haar vond. We hebben nog even een gesprekje gehad maar na tien minuten werden we onderbroken. Ik moest een ECG van me hart laten maken. De uitslag krijg ik over een paar dagen. Ook is er vanochtend bloed bij me geprikt. Om één uur had ik een gesprek met mama erbij. Er werd besloten dat ik aan de sondevoeding moest. Om kwart voor twee hebben ze de sonde ingebracht. En net, om kwart voor vier heb ik de eerste 100cc voeding gehad. De begeleiding liet me alleen op me kamer met de sondevoeding. Toen heb ik de voeding leeg laten lopen in mijn wasbak. Daar zijn ze toen achter gekomen en toen moest de voeding overnieuw. Toen is er iemand bij me gebleven en ook een half uur na de voeding moest ik in het zicht van de begeleiding blijven. Omdat ze bang zijn dat ik ga overgeven.